

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ana Huang

King of Envy (KINGS OF SIN #5)

Copyright © 2025. KING OF ENVY by Ana Huang

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRALJ ZAVISTI

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Svim čitaocima koji vole da su muški likovi pomalo nepredvidivi.
Ova je za vas.

Ostali romani Ane Huang

SERIJAL KRALJEVI GREHA

Serijal međusobno povezanih romana koji se mogu čitati zasebno

Kralj gneva

Kralj ponosa

Kralj pohlepe

Kralj dokolice

Kralj zavisti

SERIJAL OPAKI

Serijal međusobno povezanih romana koji se mogu čitati zasebno

Opaka ljubav

Opake igre

Opaka mržnja

Opake laži

Beleška autorke

Na srpskom jeziku Vukovo prezime se piše i čita Marković. Međutim, pošto on sâm ne izgovara svoje prezime, u celom romanu sam koristila Markovic (bez kvačice) jer se na engleskom govornom području izgovara drugačije¹.

¹ Ova beleška ne odnosi se na srpsko izdanje. (Prim. ure.)

Plejlista

Moth To A Flame – Swedish House Mafia ft. The Weeknd

Battle Scars – Lupe Fiasco ft. Guy Sebastian

Fashion – Sandra Resendes

You Right – Doja Cat ft. The Weeknd

Young and Beautiful – Lana Del Rey

Tearin' Up My Heart – *NSYNC

Baby (Acoustic) – Clean Bandit ft. Marina and Luis Fonsi

Obsessed – Zandros ft. Limi

Who Do You Want – Ex Habit

I'm Yours – Isabel LaRosa

Lose Control – Teddy Swims

Believer – Imagine Dragons

Undiscovered – Laura Welsh

I Got You – Bebe Rexha

Way Down We Go – Kaleo

Let the World Burn – Chris Grey

Napomena o sadržaju

U ovoj priči naići ćete na eksplicitan seksualni sadržaj, prikaze nasilja, seksualno uznemiravanje i napade, vulgaran jezik, kao i teme koje neki čitaoci mogu doživjeti kao uznemiravajuće.

Detaljan spisak pronaći ćete ispod.

1.

Ajana

„ČESTITAM. POLA LJUDI OVDE ŽELI DA TE UBIJE, A POLA TI ZAVIDI.” Verenik mi je usnama dotakao obraz. „E to se zove uspeh.”

„Nisam sigurna da treba da budeš ponosan na to”, procedila sam kroz osmeh, koji nisam skidala s lica. Ljudi su gledali. „Posebno ne na to drugo.”

„Kada su sve zvanice zvučna imena sveta mode, to je čist uspeh”, rekao je. „Retko ko može da izazove takvu zavist kod njih. Budi ponosna na to, *Ma-go*.”

Kiselo sam se osmehnula. „Kunem se da si ponosniji na tu titulu nego ja.”

Ma-go je bila skraćenica za *Manekenka godine*. Prošlo je osam meseci otkako sam dobila prestižnu titulu, a Džordan ju je i dalje spominjao kad god bi mu se ukazala prilika.

„Šta da kažem? To je dokaz da imam ukusa”, namignuo je. „Sećam se kada je Henk svima rekao da je otkrio ‘lice veka’ na nekoj studentskoj žurci u Vašingtonu. A vidi se sad.”

Osmeh mi je splasnio na trenutak kad je pomenuo mog agenta, ali brzo sam se pribrala. „Ne znam za lice veka, ali ovo je svakako bolje od zagušljive kuće bratstva.”

Otpila sam gutljaj šampanjca i osvrnula se po bašti. Bili smo domaćini letnje koktel zabave organizovane za *Džejkob Ford*, kultni lanac luksuznih robnih kuća koji je Džordanov deda osnovao pre više od pedeset godina.

Džordan mi je pružio prvu veliku priliku u manekenstvu kad me je pre četiri godine izabrao za zaštitno lice *Džejkob Forda*. Veličina i uspeh te jedne kampanje otvorili su mi više vrata nego svi odlasci na kastinge i mali angažmani tokom dve godine. Svoj uspeh dugujem njemu i toj robnoj kući.

Za današnju žurku iznajmio je prelepu baštu na krovu. Piće se točilo u potocima, sunce je sijalo, a pola gostiju je zurilo u nas došaptavajući se, neki diskretno, a neki ne. Džordan je bio u pravu. Neki od njih su definitivno želeli da me ubiju.

Modna industrija je bila nemilosrdna. Zbog uspona koji sam doživela u proteklih nekoliko godina, uz veridbu s jednim od najpoželjnijih njujorških neženja, nisam bila posebno omiljena među koleginicama. Prijatelja je bilo malo, a onih *pravih* još manje.

Tu se nije moglo ništa. Ipak, ponekad sam tugovala za životom koji bih vodila da nisam bila stalno u središtu pažnje.

„O, ne”, uspravio se Džordan. „Stiže projektil. Podigni štit ili će te razneti.”

Kratak izliv melanholije raspršio se kao mehurić u mom piću. Jedva sam se suzdržala da se ne nasmejem dok sam se, slušajući Džordanov savet, pripremala za udar.

S nepokolebljivom Orlom Ford nije bilo šale. Iako je Džordan bio izvršni direktor kompanije *Džejkob Ford*, njegova baka je kao većinski akcionar i glava porodice vukla konce. Iz svoje vile na Roud Ajlandu uspevala je da pola Menhetna podredi svojoj volji, što je bio najbolji dokaz njene moći.

„Vi ste domaćini ove zabave, jelda?”, upitala je dok nam se približavala. Elegantna osamdesetčetvorogodišnjakinja izgledala je dostojanstveno i strogo u svom cvetnom kostimu, s prepoznatljivom ogrlicom od dijamanta i smaragda, ali izbliza je delovala iscrpljeno. Obrazi su joj bili upali, a ruke blago drhtale.

Uprkos tome, stajala je uspravno i ponosno, hladno nas odmeravajući dok je čekala odgovor.

„Da, bako”, rekao je Džordan savršeno ozbiljnim tonom.

„Zašto se onda kliberite ovde u ćošku kao školarci umesto da se *ponašate kao domaćini?*”, coknula je jezikom Orla. „Dante i Vivijan

Ruso su ovde. Stela Alonso je ovde. Idite i pravite kontakte. Sad ste vereni – imaćete dovoljno vremena jedno za drugo kasnije.”

Obrazi su mi se zažarili zbog Orlinog tona kad je rekla „jedno za drugo”. Džordan je spustio čašu na obližnji sto i brzo se udaljio. Krenula sam za njim, ali me je baka zaustavila rukom.

„Ne ti, draga. Još ne”, odmerila me je. „Izgledaš divno.”

„Hvala vam”, zadovoljno sam rekla. Orlini komplimenti su bili retki i njeno odobravanje nisam olako shvatala.

Nosila sam providnu mini-haljinu boje šafrana iz kolekcije robne kuće. Moja svilenkasta kosa padala je preko ramena u labavim talasima, a nestvarno visoke potpetice činile su me višom za celih pet centimetara od Džordana, koji je bio viši od metar i osamdeset. Koštale su bezobrazno mnogo, ali bile su toliko lepe da nisam mogla da im odolim.

Svako ima svoje slabosti; moje su bile cipele i parfemi. Bavila sam se i pletenjem, ali mi je toliko loše išlo da *to* još nikome nisam priznala.

„Želela sam da porazgovaram s tobom jer se retko viđamo uživo”, rekla je Orla. „Znam da ste ti i Džordan vereni već prilično dugo – šesnaest meseci, čini mi se – ali ja...”, glas joj je iznenada oslabio, praćen tihim zviždukom iz pluća.

Umalo nisam posegnula da proverim da li je dobro, ali ona je trenutak kasnije odmahнула rukom kao da se ništa nije dogodilo.

„Nisam imala priliku da te dočekam u porodicu kako valja”, uhvatila me je za ruku. „Dugo sam mislila da Džordan nikada neće pronaći pravu partnerku. On mi je jedini unuk i bila sam... zabrinuta. Nikada nije izlazio sa devojkom duže od nekoliko nedelja. Plašila sam se da će *na kraju* dovesti kući neku laku ženu. Zaista mi je drago što si to ipak ti”, potapšala me je po ruci. „Divan ste par. Znam da ćeš se dobro brinuti o njemu.” Zvučala je iskreno, ali i pomalo tužno.

Namerno sam ignorisala njenu upotrebu reči „laka žena” – ipak je bila u kasnim osamdesetim – i prikrila zbuđenost osmehom.

Orla nije bila sentimentalna osoba, a već mi je požežela dobrodošlicu u porodicu na veridbenoj zabavi pre više od godinu dana. Možda je zaboravila?

„Hvala vam, Orla. Toliko ste ljubazni prema meni otkad smo objavili veridbu. Stvarno sam uzbuđena što ću postati deo porodice.”

Ako je i primetila moju zbunjenost, nije to pokazala. „Naravno, draga. Morala sam da ti kažem lično. Nisam mogla to da prepustim svojoj ćerki. Ona ne zna ništa osim da troši moj novac i pronalazi sve skandaloznije ljubavnike”, pogledala je u stranu. „Ah, eno Bafi Darlington. Izvinićeš me, moram da joj se javim.”

Orla me je još jednom potapšala po ruci pre nego što je otišla.

Zapanjeno sam gledala u prazno mesto na kojem je maločas stajala. Šta se, dodavola, upravo desilo?

„Izgledaš preneraženo. Šta ti je rekla? Je l’ te izgrdila zato što nosisz štikle u kojima si viša od mene?” Čim je baka otišla, Džordan se stvorio niotkuda, kao duh. Voleo ju je, ali mu je i uterivala strah u kosti. „Znaš koliko je probirljiva po pitanju izgleda. Nije dobro kad je žena viša od muškarca. Bla, bla, bla.”

„Pa i bez štikli imam sto sedamdeset osam centimetara, pa teško da je to u pitanju”, našalila sam se. „Ali ne, nije pomenula moje štikle.” Ukratko sam mu prenela naš razgovor. „Takođe, ne želim da te uznemirim, ali je li ona dobro? Deluje mi blede, a ruke joj drhte.”

Džordan se namrštio. „Ma siguran sam da je dobro. Imala je grip prošle nedelje i još se oporavlja. Naravno, insistirala je da dođe na zabavu. Ne propušta priliku da se pohvali kompanijom i našim venčanjem.” Ispio je novu čašu viskija u jednom gutljaju. „Kad smo već kod toga, ne zaboravi da u petak imamo večeru s Vukom da bismo prošli kroz detalje priprema. Rezervisao sam nam sto u tom novom francuskom bistrou u Vest Vilidžu.”

Šampanjac mi se ukiselio u stomaku.

Vuk Marković je bio Džordanov cimer s fakulteta i kum. Nisam ga dovoljno poznavala, ali dosadašnji susreti nisu bili najsrdačniji. Zapravo, bila sam prilično sigurna da me prezire.

Nisam imala pojma zašto. Uvek sam bila ljubazna i srdačna prema njemu i nikada nisam obraćala pažnju na glasine da je moćni izvršni direktor možda umešan u poslove sumnjivije od vođenja najveće svetske kompanije za alkoholna pića i napitke.

Džordan je bio jedan od najboljih ljudi koje sam poznavala. Zbližili smo se dok sam radila na kampanji za *Džejkob Ford*, i od tada smo prijatelji. Ne bi zvao za kuma nekoga ko nije pošten, zar ne?

„Petak u Vilidžu. Važi”, rekla sam. „Malo me čudi što nije ovde danas.”

„Šta te to čudi?” Džordan je zvučao sumnjičavo. „Vuk mrzi zabave. Prilično sam siguran da za njega sedmi krug pakla izgleda kao gala večera na kojoj moraš da budeš u smokingu i uživo slušaš orkestar.”

Nasmejala sam se. „Ne znam. Ove godine je češće išao na zabave. Čak ga je i *Mode de Vie* pomenuo prošlog meseca.”

„Tačno, ali ne bih se kladio da će taj trend potrajati. Vuk radi ono što mora zbog posla, i to je sve. Baštenska koktel zabava ne spada u tu kategoriju.” Džordan je opsovao. „Sranje. Baka me ponovo strelja pogledom. Idem da nađem nekog ‘važnog’ s kim ću razgovarati pre nego što me probode šiljkom za led. Pretpostavljam da ne treba da nas do kraja zabave gleda kako stojimo jedno pored drugog jer će nas optužiti da se ne ponašamo kao domaćini.”

„Idem i ja.” Rukovali smo se svečano, a uglovi usana su nam titrali dok smo se trudili da zadržimo smeh. „Srećno, vojniče”, rekla sam. „Vidimo se sa druge strane.”

Džordan je odgovorio kratkim pozdravom sa dva prsta. Nestao je u gomili, a ja sam popila poslednji gutljaj svog pića pre nego što sam krenula ka Steli Alonso i njenom suprugu.

Na putu sam prošla pored Orle. U glavi su mi odjeknule njene reči. *Divan ste par. Znam da ćeš se dobro brinuti o njemu.*

Zaista sam cenila tu misao. Mnogi su je se plašili – i umela je da bude strašna – ali privatno, bila je mnogo toplija nego što su ljudi mislili.

Uzvratila sam joj osmeh i potisnula iznenadnu grižu savesti u stomaku.

Dobiti Orlino odobravanje bio je veliki uspeh, ali slutila sam da ne bi bila toliko blaga kad bi saznala istinu: da je moja veridba s njenim unukom potpuna i apsolutna prevara.

2.

Ajana

TOG PETKA POJAVILA SAM SE PO DOGOVORU U BISTROU KOJI je Džordan rezervisao. Hrana je bila izvrsna, ali nažalost, teško je uživati u obroku, čak i okićenom Mišelinovim zvezdicama, kad vas osoba naspram vas mrzi iz dna duše.

Nije to rekao, naravno, ali neprijateljstvo je *izbijalo* iz njega u talasima i jedva sam se uzdržavala da se ne trgnem pod njegovim pogledom.

Otpila sam gutljaj vode i pokušala da izbegnem kontakt očima, dok je Džordan kraj mene bez prestanka brbljao o našem venčanju.

„Obezbedili smo zamak u Irskoj zahvaljujući Katrakisu”, rekao je, potpuno nesvestan napetosti za stolom. „Sedamsto gostiju. Pet dana na selu. A onda i etiopska ceremonija u Americi. Biće to venčanje godine i presrećni smo. Zar ne, dušo?”

„Naravno”, nasmešila sam se.

Od same pomisli da ću provesti nedelju dana sa sedamsto ljudi koje jedva poznajem obuzimala me je želja da se zavučem u rupu i umrem. A bile su tu i stotine gostiju koje su moji roditelji pozivali na prijem koji su priređivali za mene u Vašingtonu.

Ipak, morala sam da igram ulogu uzbuđene verenice. To je bio deo našeg dogovora. Džordanu je bila potrebna žena da bi obezbedio nasledstvo; meni je bio potreban novac da se oslobodim pogubnog ugovora koji sam u mladosti nesmotreno potpisala kako bih pomogla porodici.

Pet miliona dolara unapred za pet godina mog života, i još pet kad Džordan dođe do nasleđstva. Bio je to obostrano koristan dogovor.

Zašto sam onda osećala nelagodnost kad god bih pomislila na ceremoniju?

„Gotovo sve zvanice su potvrdile dolazak.” Džordanov glas nadjačao je buku u restoranu. „Kad smo već kod toga, hvala ti što si preuzeo momačko veče na sebe. Znam da te zabave baš... ne oduševljavaju.”

Tišina.

Uvek tišina.

Na kraju sam skupila hrabrost da pogledam preko stola, gde je njegov kum sedeo kao nepomična planina mišića i ožiljaka.

Vuk Marković.

Direktor *Marković holdingsa*, predsednik upravnog odbora *Valhala kluba* i nesumnjivo najjeziviji čovek koga sam ikada upoznala.

Sa svojih sto devedeset i pet centimetara bio je viši od mene čak i dok je sedeo. Zbog strogog izraza i surovog ožiljka koji mu je presecao inače zapanjujuće lepo lice, odisao je tihom opasnošću; najviše su me ledile njegove oči..

Bile su hladne. Neprobojne. Tako bledoplave da su izgledale gotovo belo.

Pogledi su nam se na trenutak sreli, ali onda je ponovo pogledao u Džordana i odgovorio s nekoliko kratkih pokreta rukom.

Učila sam američki znakovni jezik u srednjoj školi kad je moja tetka izgubila sluh, pa sam ga savršeno razumela.

Kum sam ti. To je moj posao.

Odgovor nije bio baš entuzijastičan, ali nisam mogla da zamislim da Vuk pokazuje entuzijazam zbog bilo čega. Taj čovek je bio od leda.

„Znam, ali svejedno”, rekao je Džordan. „Cenim to. Oboje cenimo.” Stisnuo mi je ruku na stolu; ja sam odglumila još jedan osmeh.

Nije tu bilo šta da se vidi. Mi smo bili samo još jedan par koji će se uskoro venčati i koji je do ušiju zaljubljen jedno u drugo. *Očigledno.*

Vuku je zadrhtala vilica.

Pogledom je ponovo okrznuo moje oči i jedva sam se izborila s novim talasom jeze.

Ni Džordan ni ja nikome nismo rekli za naš dogovor. Bilo je previše rizično. Bukvalno su milioni dolara zavisili od naše sposobnosti da sve uverimo u našu vezu, a ma koliko da sam mrzela što krijem istinu od svoje porodice, novac mi je bio *neophodan*.

Ali ponekad, Vuk je gledao u nas, u mene kao da...

Telefon je zazvonio i prekinuo mi tok misli.

Džordan se namrštio. „Izvini, moram da se javim.” Pustio mi je ruku i ustao. „Odmah se vraćam. Nema deserta za mene ako konobar pita, važi, ljubavi?”

„Važi. Razumem.” Nadala sam se da zvučim prirodno, a ne usiljeno. Iako smo lako razgovarali kad smo sami, potreba da uverimo svet da smo srećan par opterećivala je naše odnose pred drugima.

Kad je Džordan otišao, Vuk i ja smo ponovo utonuli u tišinu.

„Dakle”, rekla sam vedro, poželevši po ko zna koji put da je Džordan za kuma izabrao nekog manje strašnog. „Šta planiraš za momačko veče? Poker? Striptizete? Budi iskren. Neću se uvrediti.”

Nisam želela da pričam o venčanju, ali nisam uspevala da nađem drugu zajedničku temu.

Vuk me je hladno posmatrao. Jednom rukom držao je čašu, druga mu je mirovala na stolu. Bog zna da sa mnom nije razmenio ni jednu jedinu reč otkako smo se upoznali pre više od godinu dana. Sumnjala sam da će večeras biti drugačije. Dobro.

Pa dobro. Izgleda da ni on nije želeo da priča o venčanju.

Suzdržala sam uzdah i bezvoljno uzela zalogaj salate.

Tek što sam ga progutala, devojčica od sedam-osam godina zastala je i zagledala se u Vuka.

„Mama, tata, pogledajte mu lice.” Njen „šapat” jedva da se mogao nazvati šapatom; stajala je svega tridesetak centimetara od nas. „Zašto tako izgleda?”

„Ne bulji”, prekorio ju je otac. „To je nepristojno.”

„Ali ti ožiljci! *Odvratni* su.”

„Emili!” Majka je strogo pogledala ćerku, pa nas, posramljeno. „Izvinite, molim vas. Ona je...” Glasan smeh za susednim stolom nadjačao je ostatak njenog izvinjenja.

Spustila je ruku devojčici na rame i brzo je izvela iz restorana. Otac je pošao za njima; svojski se trudio da ne pogleda u Vuka.

Hladan metal usekao mi se u dlan; nesvesno sam do bola stegla viljušku. Morala sam na silu da razdvojim prste.

Vuk je, sa druge strane, ostao nepomičan. Da nije gotovo neprijetno stisnuo usne, pomislila bih da nije ni čuo devojčicu.

Koliko često su ljudi otvoreno zurili u njega i šaputali, kad ga to više ne dotiče?

Moja malopredašnja ljutnja se pretopila u saosećanje. Nisam bila sigurna da li da prokomentarišem ono što se dogodilo, pa sam neko vreme ćutala tražeći prave reči.

Pored onog na licu, Vuk je imao i ožiljke od opekotina po vratu. Nazirali su se ispod kragne i, iako nisu bili naročito uočljivi, svakog bi naterali da još jednom pogleda.

Ali devojčica nije bila u pravu. Nisu bili odvratni već jednostavno deo njega. Neko ima pege ili mladeže; on je imao ožiljke.

Vuk je još jače stisnuo usne. ***Ako te moj izgled toliko uznemirava, možemo ranije da završimo večeru.*** Pokreti su mu bili oštri kao žilet. ***Ne želim da izgubiš apetit.***

Krv mi je jurnula u lice. Bila sam užasnuta što me je uhvatio kako buljim – baš poput one devojčice – ali razbesnelo me je što je olako doneo zaključak o meni.

Je li stvarno mislio da sam toliko nepristojna i površna da bih ga svodila na izgled dok večeramo?

„Nisam buljila u tebe zbog izgleda”, rekla sam. „Sediš prekoputa mene. Normalno je da te pogledam. Nisam čak ni *razmišljala* o tebi.”

Bila je to bezočna laž, ali svakako nisam nameravala da mu otkrijem svoje misli. Imala sam osećaj da bi mu sažaljenje teže palo od nepristojnosti.

Vuk je blago podigao obrvu.

„Nisam”, ponovila sam i podigla bradu. „Razmišljala sam o... Irskoj. I o tome koliko sam uzbuđena što ću je posetiti.”

Nije mi poverovao. ***Već si bila u Irskoj.***

Ovog puta uvis su poletele moje obrve. „Kako ti to znaš?”

Jedno leto sam provela na studijama u Dublinu pre nego što sam ušla u svet mode i napustila Hauard kako bih se potpuno posvetila manekenstvu. Nije to bila tajna, ali nije bilo ni nešto što su svi znali.

Usledila je kratka pauza, a onda je odgovorio. ***Džordan mi je rekao.***

Namrštila sam se. Nisam se sećala da sam pričala Džordanu o Dublinu, ali možda sam zaboravila. Proteklih godinu i po dana bilo mi je u takvoj magli da sam jedva mogla da se setim kakav mi je život bio pre nego što sam pristala na brak iz koristi.

Bila je to duga veridba, ali udavala sam se za naslednika *Džejkob Ford* imperije. Ljudi su očekivali raskošno venčanje, a za to je trebalo vremena.

Venčanje je bilo zakazano za februar, za šest meseci. Nakon toga, dobiću prvu uplatu od pet miliona dolara i konačno ću moći da napustim agenciju.

Već su mi uzeli previše novca i duše; ako izgubim još koji deo sebe, ništa mi neće ostati.

„Dovodiš li nekoga na venčanje?“, upitala sam Vuka.

Uprkos tome što je kao izvršni direktor bio javna ličnost, važio je za izuzetno povučenog.

Znala sam da je rođen u Srbiji i da se s porodicom preselio u Ameriku kad je imao deset godina. Dok je studirao hemijsko inženjerstvo, upoznao je Džordana i njih dvojica su bili cimeri tokom poslednje dve godine na Tejeru.

Neki su ga zvali Srbin, a to su objašnjavali činjenicom da mrzi da ga oslovljavaju pravim imenom, ali mislila sam da je to bila samo glasina. Džordan ga je uvek zvao po imenu, a on nikada ništa na to nije rekao.

To je bilo sve što sam znala o njemu.

Na internetu nije bilo apsolutno nikakvih podataka o njegovom privatnom životu, a mene je neobično zanimalo s kim se viđa.

Nikada ga nisam videla ni sa kim, a bio je bogat, slobodan i moćan – sveto trojstvo, bar za polovinu žena na Menhetnu. *Sigurno* se viđao s nekim, makar povremeno.

Na licu mu je na trenutak zatreptala neodređena emocija. ***Možda.***

„To baš i nije odgovor.“

Da sam imao drugi odgovor, dao bih ti ga.

Besno sam ga pogledala. „Je l' ti uživaš kad si nepodnošljiv ili si jednostavno takav?”

I jedno i drugo.

Kratko sam zarežala od nemoći.

Usne su mu se neznatno iskrivile. Da je bio neko drugi, možda bih pomislila da je to nagoveštaj osmeha, ali sama pomisao na osmeh Vuka Markovića bila je toliko neverovatna da sam bila sigurna da umišljam.

„Ja...”

Strujanje vazduha prekinulo me je usred, verujem, duhovite dosetke.

„Izvinite”, zadihano je rekao Džordan dok se ponovo smeštao u svoju stolicu. Bila sam toliko usredsređena na razgovor s Vukom da nisam ni primetila da prilazi. „Razgovor je trajao duže nego što sam očekivao.”

„Je li sve u redu?”, pitala sam.

Između obrva mu se pojavila bora, a dotad uredna kosa sada je štrčala uvis kao da je više puta provukao prste kroz nju.

„Ne baš.” Džordan je zvučao napeto. „Moja baka. Bila si u pravu. Nije... baš najbolje. Moram da odem do Roud Ajlanda sutra da je obiđem.”

Posle zabave u utorak, Orla se vratila u svoju vilu u Njuportu.

„Šta znači to da joj nije najbolje?”, upitala sam zabrinuto.

„Nisam siguran. Njena asistentkinja je samo rekla da treba što pre da dođem.”

To nikako nije zvučalo dobro.

Zagrizla sam usnu. Nisam bila bliska sa Džordanovom porodicom, ali nisam želela ni da se njegovoj baki nešto dogodi.

Zbog nje smo i imali dogovor. Orli je dosadilo da čeka da se njen jedini unuk skrasi, pa mu je prošle godine postavila ultimatum: da se oženi u naredna dvadeset četiri meseca i ostane u braku najmanje pet godina ili će čitavo porodično bogatstvo pokloniti u dobrotvorne svrhe.

Svih sto dvadeset miliona dolara.

Naravno, Džordan mi se javio nekoliko dana kasnije sa svojom ponudom. Prihvatila sam, i to je bilo to.

Moram da odem do Roud Ajlanda sutra, da je obidem.

Odjednom sam shvatila šta je to značilo. „Ako moraš da kreneš sutra, znači li to...”

„Neću stići na probu torte”, rekao je kao da se izvinjava. „Baš mi je žao. Znam koliko je bilo teško zakazati termin.”

Po planu, sutradan je trebalo da odletimo u Kaliforniju na probu kod poslastičara Semija Jua; njegove svadbene torte predstavljale su statusni simbol među upućenima. Mlade širom zemlje čekale su mesecima na termin, a parovi su bukvalno organizovali čitava putovanja u San Francisco samo da bi se videli s njim.

„Ne. U redu je.” Odmahnula sam glavom. „Odložićemo to. Tvoja porodica je važnija.”

„Sumnjam da ćemo uspeti da dobijemo drugi termin pre venčanja. Već smo kratki s vremenom, a moja majka će napraviti skandal ako na svadbi ne budemo imali Semija Jua.” Džordan je prešao dlanom preko lica. „Najgore je što hoće da uzme avion za Roud Ajland, pa ti ne možeš da ga koristiš za Kaliforniju. A ne želim da ideš sama na probu. Kad bi bar...”, pogled mu je skliznuo preko stola.

Pretrnula sam. *Ne.*

„Vuče, znam da mnogo tražim, ali možeš li da povedeš Ajanu u San Francisco sutra?”, molećivo je pitao Džordan. „Avion ti je u Njujorku, zar ne? Samo za vikend – ozbiljno sam ti dužan.”

Usudila sam se da još jednom pogledam Vuka.

Nestao je svaki trag topline. Bio je skamenjen; usana stisnutih u tanku, oštru liniju. Gledao je u Džordana kao da je tražio da mu odere kožu i prostre je kao otirač pod moje noge.

To je zabolelo. Znala sam da me ne voli, ali nije morao baš *toliko* da se užasne na samu pomisao o putovanju sa mnom.

„Molim te. Nikome drugom ne bih poverio da ide sa Ajanom, a znaš kakva je moja majka”, rekao je Džordan. „Nikad mi neće oprostiti ako ne dobijemo tu prokletu tortu.”

Neka uzme avion. Vuk nije ni pogledao u mene. **Ne moram ja da idem s njom.**

Naježila sam se. Iako sam (donekle) cenila što mi je ponudio avion, nimalo mi se nije dopadalo što razgovaraju o meni kao da nisam tu.

„Ne treba mi avion”, rekla sam. „Rezervisaću komercijalni let kao normalna osoba.”

„To je previše cimanja”, usprotivio se Džordan. „Moraš da se vratiš do ponedjeljka ujutru, a otkako se desio onaj veliki IT kvar, stalno otkazuju letove.” Ponovo se okrenuo ka Vuku. „Dva dana. To je sve. Znaš šta sve jedem, pa možeš da me zameniš na probi torte. Osim toga, Ajana ne voli da leti sama.”

Trgnula sam se. Moj strah od letenja nije bio tajna, ali bilo mi je previše intimno da to podelim s Vukom.

Uostalom, *sve* je bilo previše intimno da bih podelila s njim.

Lice mu se iskrivilo u grimasu. Ako je malopre bio samo iznerviran, sada je već bio otvoreno ljut.

Negde u sebi sam se potajno nadala da će odbiti. Da, privatni avion je bio mnogo primamljiviji od gutanja valijuma pred let s gomilom ljudi, ali Vuk i ja nikada nismo bili sami zajedno.

Čak i sada, dok smo bili okruženi desetinama ljudi u jednom od najpopularnijih restorana u gradu, uspevao je da isisa sav kiseonik iz prostorije. Bio je kao crna rupa – moćan, neizbežan i toliko sveprisutan da je pored njega sve delovalo beznačajno.

Dobro. Lice mu je bilo hladno kao led. **Idem. Samo ovog vikenda.**

„Odlično.” Džordanovo olakšanje bilo je gotovo opipljivo. „Hvala ti, čoveče.” Ponovo mi je stisnuo ruku. „Zar to nije sjajno, draga?”

„Baš sjajno.” Osmehnula sam se toliko široko da su me obrazi zaboleli.

Da sam bila glumica a ne manekenka, otpustili bi me na licu mesta. Srećom, Vuk nije ni primetio moj bedni pokušaj da odglumim oduševljenje jer se *i dalje* ponašao kao da nisam tu.

Otkako se Džordan vratio, kao da je neko pritisnuo prekidač. Iako je malopre kako-tako učestvovao u razgovoru, sada je odlučio da me potpuno ignoriše.

Dobro. Mogla sam da se nosim s tim. Više sam volela tihog saputnika nego onog koji ne zna gde su granice.

Uostalom, bila je to samo proba torte. Nije da će me pratiti u kupovinu svadbenog donjeg veša.

Jedan povratni let i jedan vikend u Kaliforniji. Neće to biti problem.

Posegnula sam za čašom vode, a moj preterano raskošan venički prsten zasijao je pod svetlima. Uopšte mi se nije svidao, ali je Džordan insistirao na nečemu upadljivom, „da se vidi”.

Vuk je zaškiljio. Pogledom je probušio rupu u dijamantu pre nego što je podigao glavu i pogledao me u oči.

Novi talas jeze prostrujao mi je niz ruke.

Neće to biti problem. Progutala sam vodu. Imala je ukus metala. *Tako je.*